

dog en højst mærkværdig Historie. Professor Feddersen skriver nemlig, „at Fiskeriets Udøvere, inden for Søterritoriet, der som dette Forslag i sin Helhed bliver Lov, ville møde Rækker af Bestemmelser, som mere end nogen Sinde ville binde deres Hænder og vanskeliggøre en Udvikling af Fiskerigerningens Teknik. Men et Erhverv er ikke tjent med, at dets Udviklingsmuligheder hemmes,“ og endvidere skriver han, „at visse Kontrolbestemmelser ville for Handel og Forsendelse kunne blive meget trykkende.“ Men naar Professoren udtaler sig saaledes om dette Lovforslag i et offentlig Blad, kan jeg ikke begribe, at han ogsaa kan være enig i, at dette Lovforslag er godt. Det er mere, end jeg kan forstaa.

Det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) udtalte, at § 6 i det foreliggende Forslag i alt væsentligt var, hvad der kunde naas i Retning af større Retfærdighed og Klarhed paa dette Omraade. Retfærdigheden, maa jeg tilstaa, kan jeg ikke se og vil aldrig nogen Sinde komme til at se, for den findes ikke. Med Hensyn til Klarheden skal jeg indrømme, at den er til Stede. Det er langt klarere end, hvad vi nu have; thi naar denne Paragraf er vedtagen, maa det staa aldeles klart for Danmarks Fiskere, at de ikke mere have Ret til at fiske Aal. Derom kan der ikke tvistes. Efter hvad der i den gældende Lovs § 3 staa, have de dog paa Papiret tilsyneladende en Ret, men ogsaa kun tilsyneladende. Men den vil bortfalde ved Vedtagelsen af Forslagets Bestemmelse.

Det ærede Medlem for Fredericia (Ousen) udtalte, at jeg maaske vilde have, at man skulde tvinge Grundejerne til at fiske med de Redskaber, som vare gode nok paa Christian den 5tes Tid. Han sagde endvidere, at hvis man vilde forbyde dem at bruge andre Redskaber, kunde man ogsaa komme og sige noget lignende til Landbrugerne og nægte at anerkende deres Ejendomsret, hvis de ikke vilde rette sig derefter. Men der er dog en himmelvid Forskel. Thi i Spørgsmaalet om Aalegaardens retten have vedkommende Grundejere ikke faaet nogen Slags Ejendomsret, det bestrider jeg paa det allerbestemtteste. De have kun faaet en Brugsret til disse Vande, fordi deres Grunde ligge ved Kysten, og de altsaa ere de eneste, der have Ret til at gaa i Land og sætte Redskaber ud fra Land. De have faaet en Brugsret til Stedet, til et ganske bestemt Redskab. Dette bestemte Redskab er Aalegaarden, og den mener jeg, de i Fremtiden skulle

henvises til at benytte, naar de ville tage Del i dette Fiskeri.

Slengerik: Jeg synes, at det ærede Medlem for Ærø (Frederiksen) er vel bitter. Han begyndte med at sige, at jeg ikke havde nogen Grund til at angribe ham. Det indrømmer jeg; jeg har ikke den ringeste Grund til at angribe det ærede Medlem for Ærø. Det ærede Medlem er mig ogsaa saa fuldstændig ligegyldig, at det virkelig ikke falder mig ind at angribe ham. Men det ærede Medlem forvekslede Loven med Profeterne. Jeg har tilladt mig at angribe det foreliggende Forslag, og da det ærede Medlem synes at mene, at han ganske specielt er den eneste Profet, og som saadan vil have Patent paa at være den, som skal forsvare dette Forslag, har det ærede Medlem opfattet mit Angreb paa Loven som et Angreb paa Profeterne. Men at det ærede Medlem gør sig skyldig i en saadan Fejltagelse, kan jeg dog ikke drages til Ansvar for. Jeg synes det ærede Medlem maa indrømme mig, at jeg vel har angrebet Loven men dog samtidig har anerkendt ham som en meget stor Profet. Jeg synes ogsaa, at det ærede Medlem er noget fordringsfuld, naar han kalder de smukke Ord, jeg udtalte om ham, for nedsættende. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse dette lille Stykke af Tidenden: „Selvfølgelig kunde det ikke falde mig ind at nægte Tilstedeværelsen af Sagkundskab hos en saa durkdreven Fisker som det ærede Medlem fra Ærø, der først havde Ordet. Han er selvfølgelig i Besiddelse af den Sagkundskab, som enhver Ordfører for en saa stor og god Sag maa være i Besiddelse af.“ Jeg ved virkelig ikke, paa hvilken Maade jeg skulde udtale mig mere anerkendende om det ærede Medlems Sagkundskab. Jeg ved virkelig ikke, hvilke Ord jeg skal bruge ved denne Lejlighed. Men skulde det ærede Medlem have Ønsker i den Retning, skal jeg ikke være uvillig til at imødekomme ham. Jeg vil bede det ærede Medlem ved kommende Lejlighed om selv at skrive de enkelte Ord op, som han ønsker brugte, saa skal jeg bruge dem; det er ikke saa vanskeligt her i Tinget. Man kan saa udmærket godt her holde en Tale, som andre have skrevet for en. Det er, som det blev sagt i forrige Tider, naar man debatterede en Fiskerilov, en „let“ Sag for det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Frederiksen). Nej, som sagt, jeg